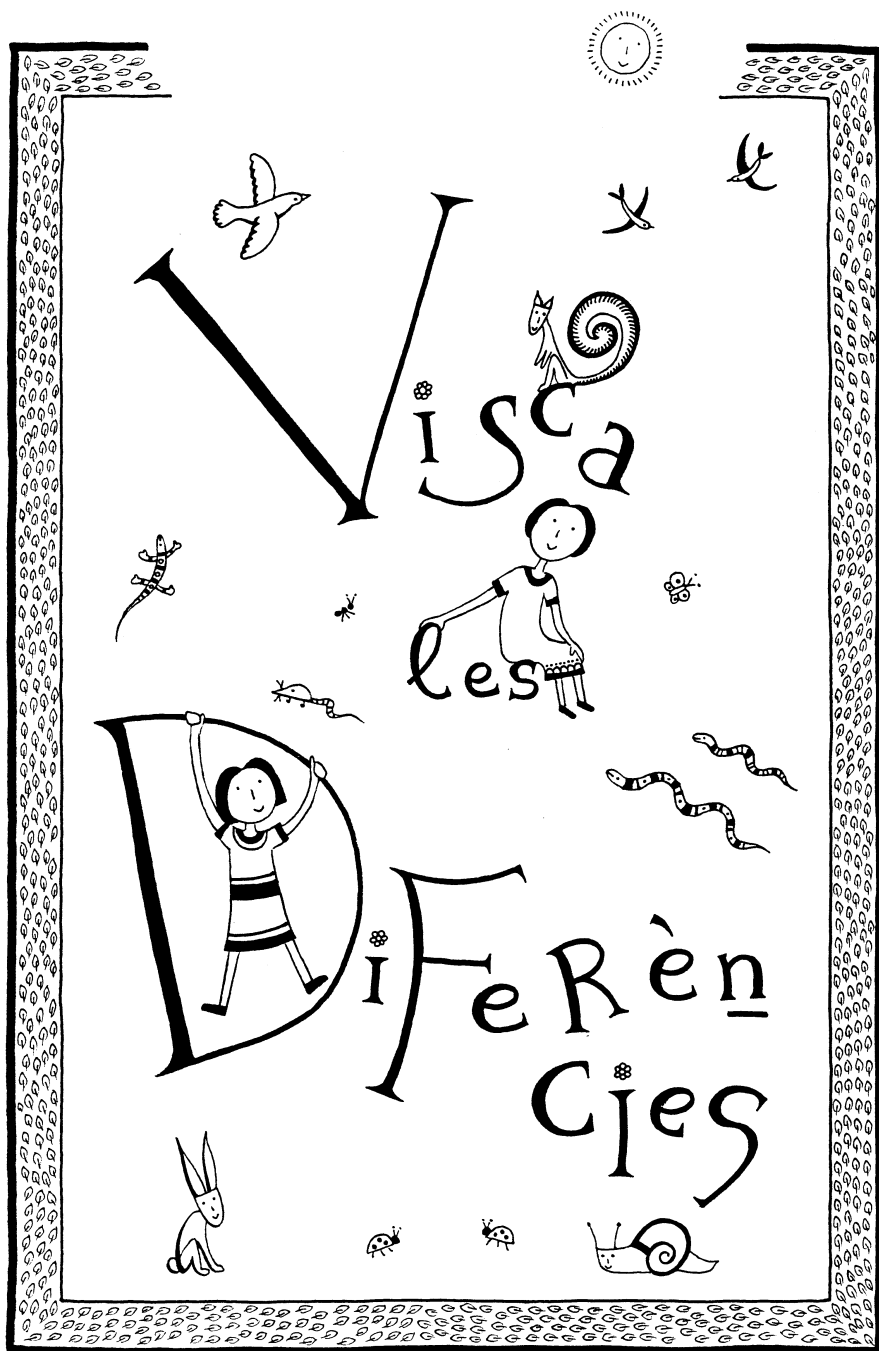

L'Obrador Imaginari

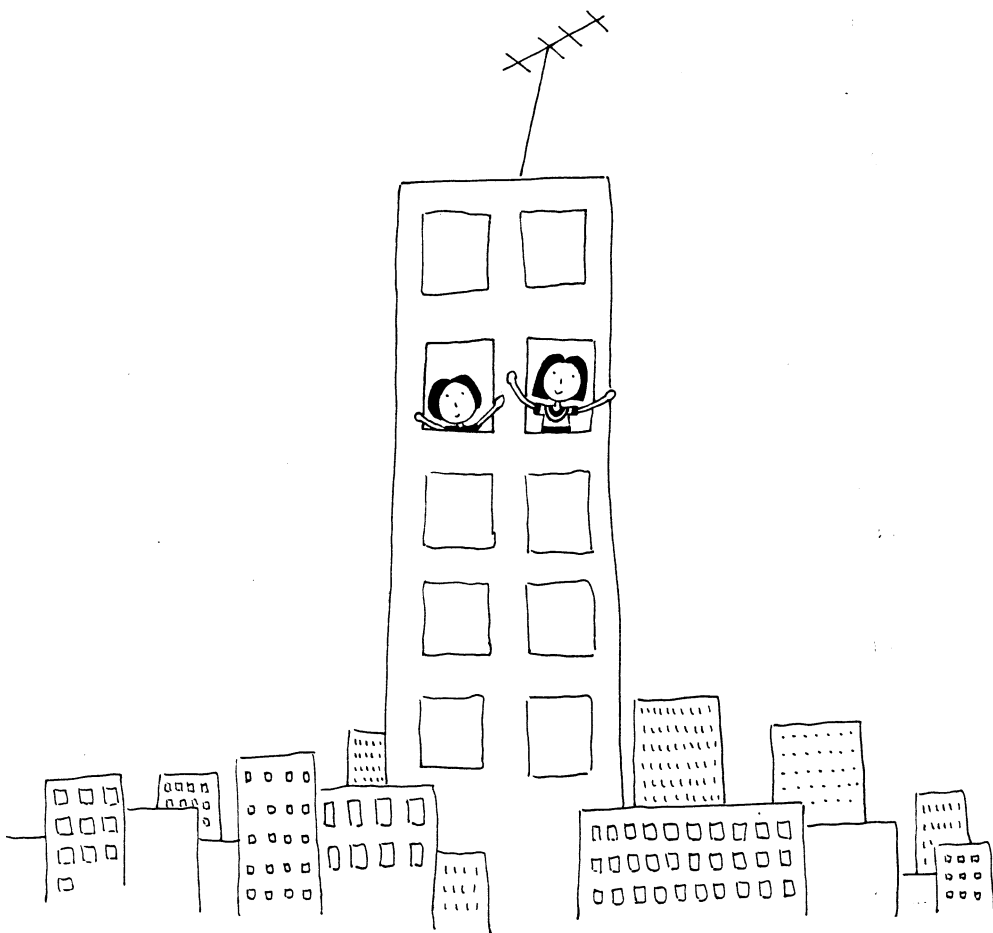
© JMS - L'Obrador Imaginari

Reproducció autoritzada, sempre que no es faci amb algun tipus de finalitat comercial o lucrativa.

usuaris.tinet.org/jmsl/imaginari

Vosaltres coneixeu la Lluna i l'Ona?

La Lluna i l'Ona són dues germanes molt boniques
que viuen a Barcelona.

La Lluna i l'Ona són molt diferents.

La Lluna és ben bé com un esquirol.

Oi que són bonics, els esquirols, tot el dia saltant d'una branca a l'altra, buscant pinyes i emparrant-se pels troncs?

Doncs així és la Lluna .

I l'Ona, en canvi, és com un conillet petitó que està a gust a dins del seu cau; com un conillet suau, callat i quiet, però amb uns ulls que des del forat de l'entrada ho miren tot atentament, sense perdre's ni un detall del que passa.

Sí, així són la Lluna i l'Ona, ben diferents
l'una de l'altra.

I és bonic que cada una sigui com és, diferent.

És bonic que cada cosa i cadascú tingui les
seves particularitats.

Cada cosa i cadascú amb el seu encant.

Perquè, si tot fos dolç, no hi hauria pipes ni crispetes.

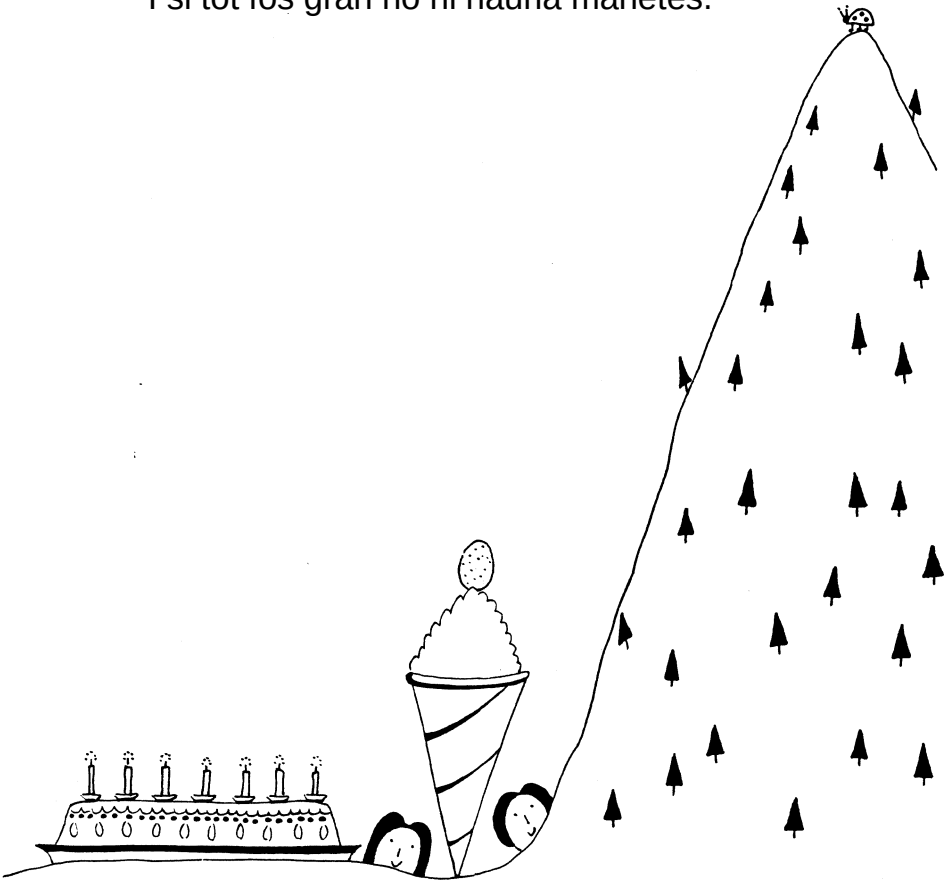
I si tot fos salat no hi hauria pastissos.

I si tot fos fred no hi hauria abraçades.

I si tot fos calent no hi hauria gelats de maduixa.

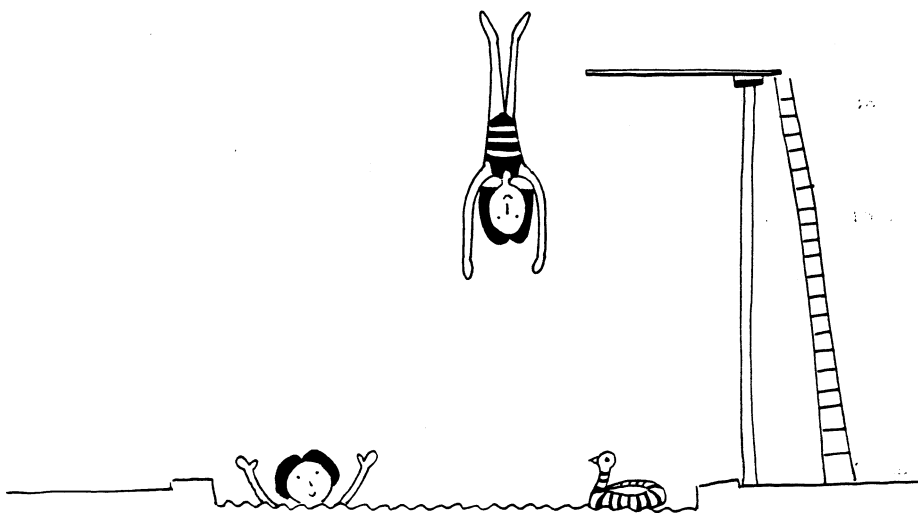
I si tot fos petit no hi hauria muntanyes.

I si tot fos gran no hi hauria marietes.

L si tot fos humit, la llenya de l'estufa a l'hivern
no s'encendria, i faria molt de fred.

I si tot fos sec, ai!, no hi hauria piscines a l'estiu.

És molt bonic que hi hagi de tot: pipes,
crispetes, pastissos, abraçades, gelats de maduixa,
marietes, muntanyes, piscines, estufes, hiverns,
estius, paraules, música, silenci...

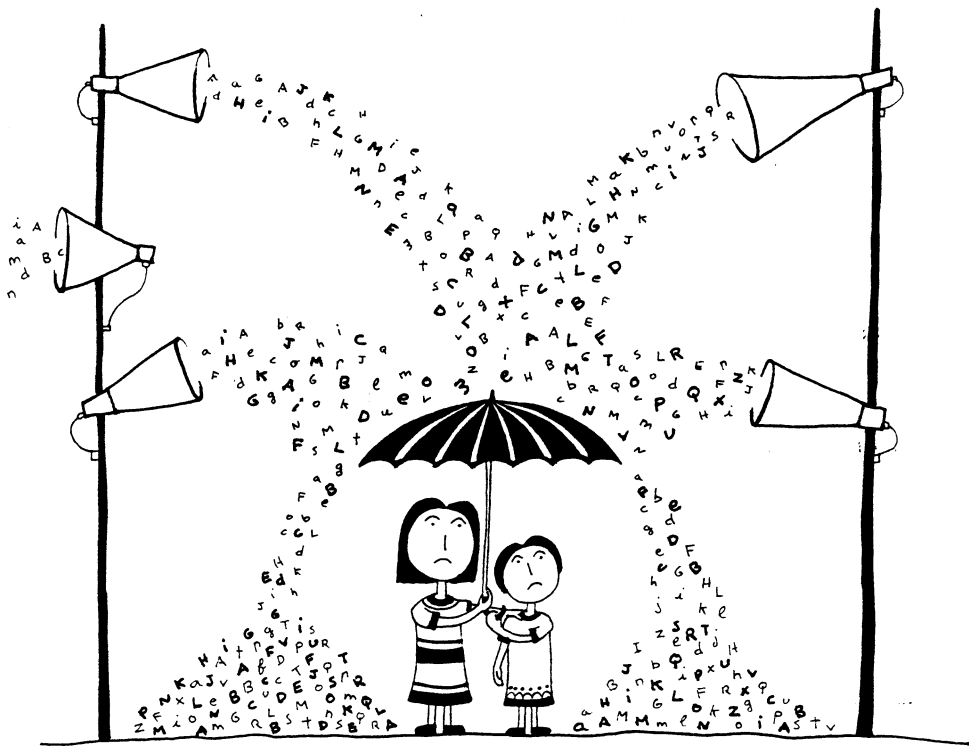
Que hi hagi de tot; una mica d'això, una mica
d'allò altre...

■ erquè, per exemple, les paraules poden ser molt boniques, però els dies sencers sempre plens de paraules poden fer-se molt feixucs, molt.

Tant, com plens només d'un silenci sens fi.

O d'una música que mai no s'aturi.

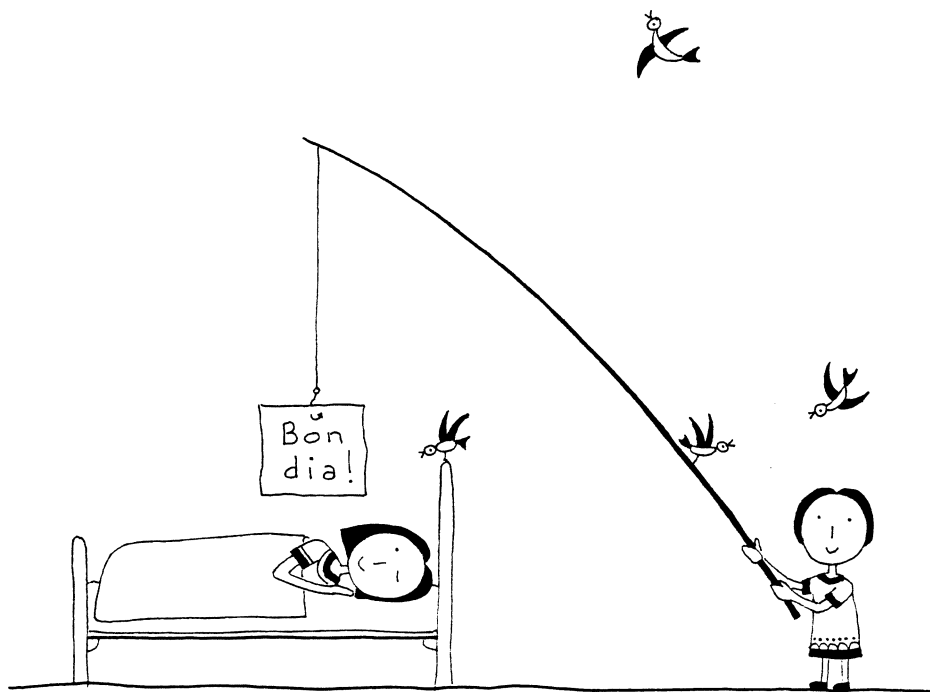

É

s clar, el bonic és anar passant harmoniosament de les paraules a la música, de la música al silenci, del silenci un altre cop a la música o a les paraules, gaudint-ho tot.

Perquè, llavors, la música, les paraules i el silenci són meravellosos.

Aquest és el secret.

P

erò a veure, tornem amb la Lluna i l'Ona.

Tal com dèiem abans , la Lluna i l'Ona són molt diferents, i és bonic que siguin així; la Lluna com un esquiol i l'Ona com un conillet.

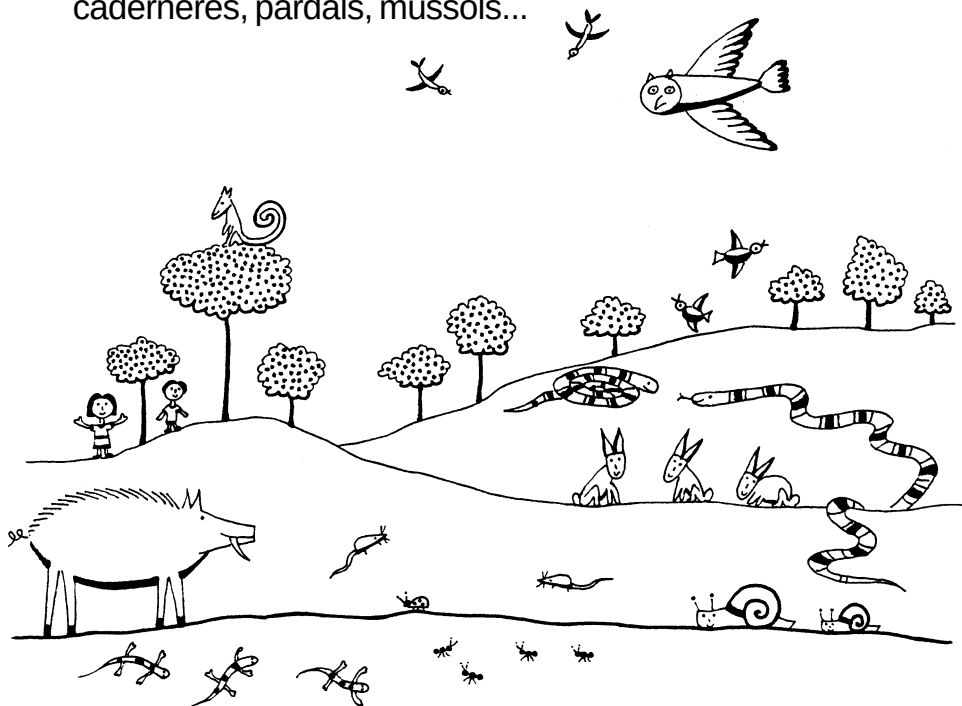
Us imagineu un bosc sense esquirols?

O sense conillets petits a dins del seu cau?

Fa tanta tristesa, de pensar-hi...

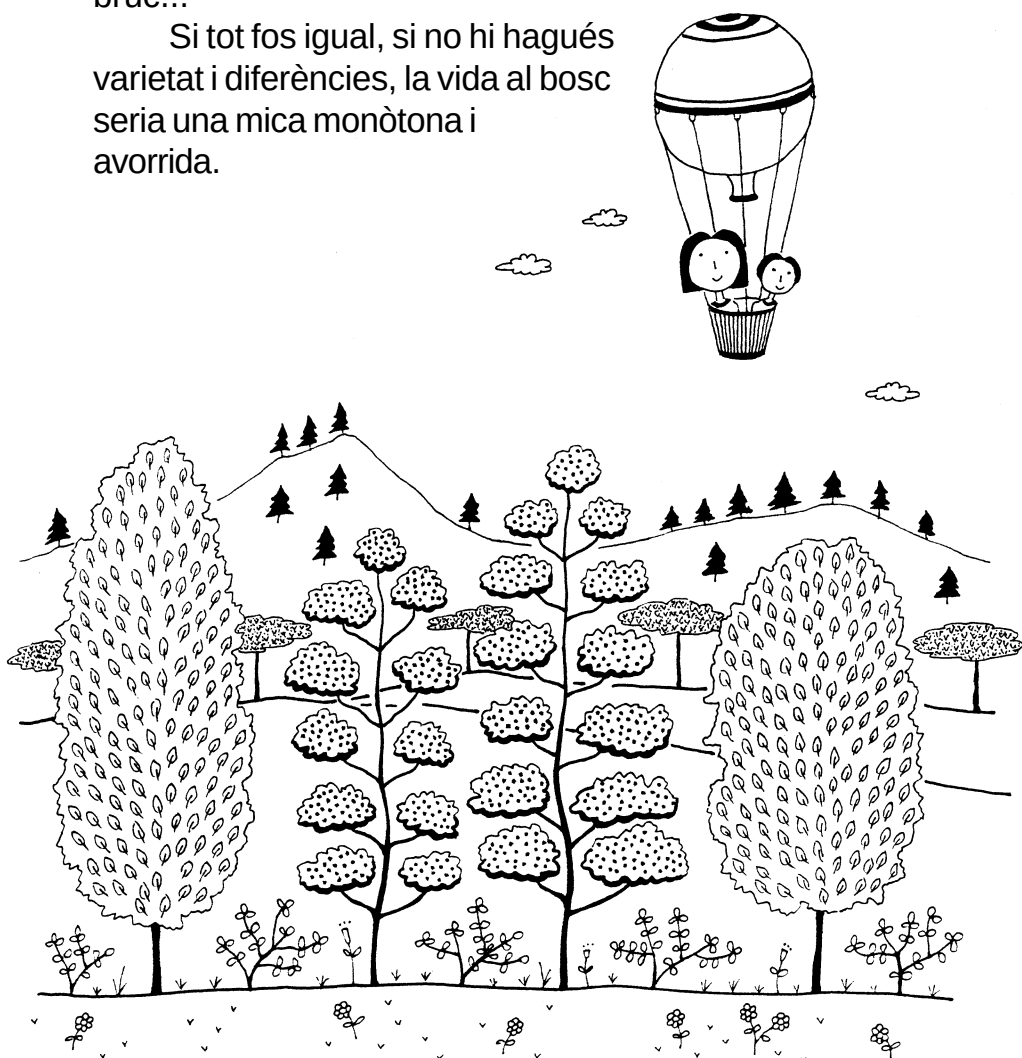
El bosc és bonic perquè està ple d'habitants diferents.

Esquirols, conills, sargantanes, escarabats, guineus, teixons, papallones, formigues, talps, ratolins, cadernerres, pardals, mussols...

Lple d'arbres i arbustos diferents: roures, fajos, alzines, pins, suros, llentiscle, ginesta, romaní, arboç, bruc...

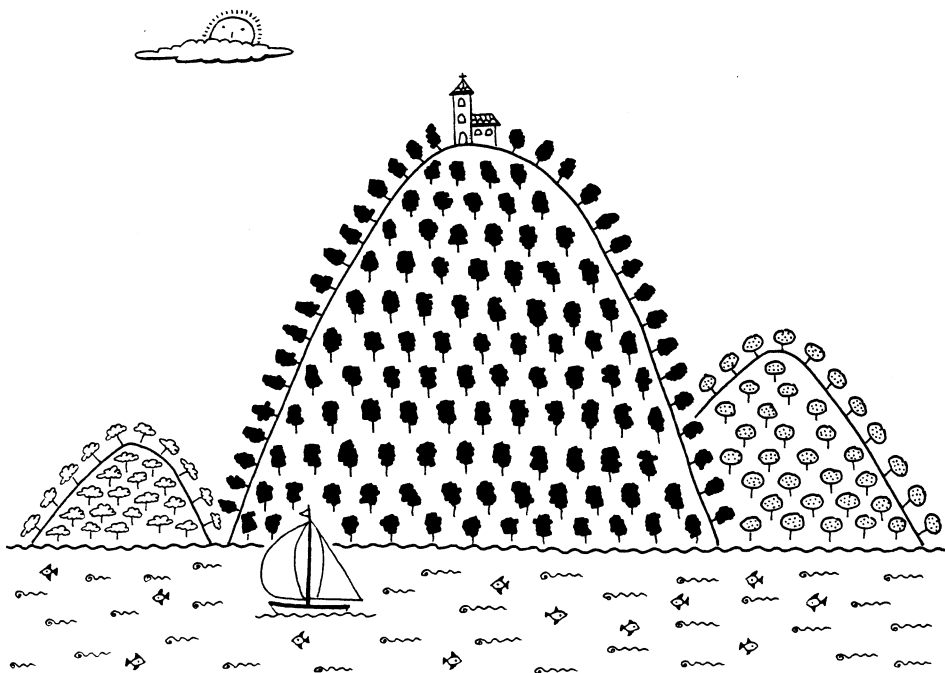
Si tot fos igual, si no hi hagués varietat i diferències, la vida al bosc seria una mica monòtona i avorrida.

L fora del bosc passa el mateix.

El que fa bonic el món és precisament això, que sigui tan variat; que aquí hi hagi un bosc, i més enllà la platja i el mar, i muntanyes cap a l'altra banda, i valls i rius i rierols...

I, entremig, conreus, i masies, i poblets...

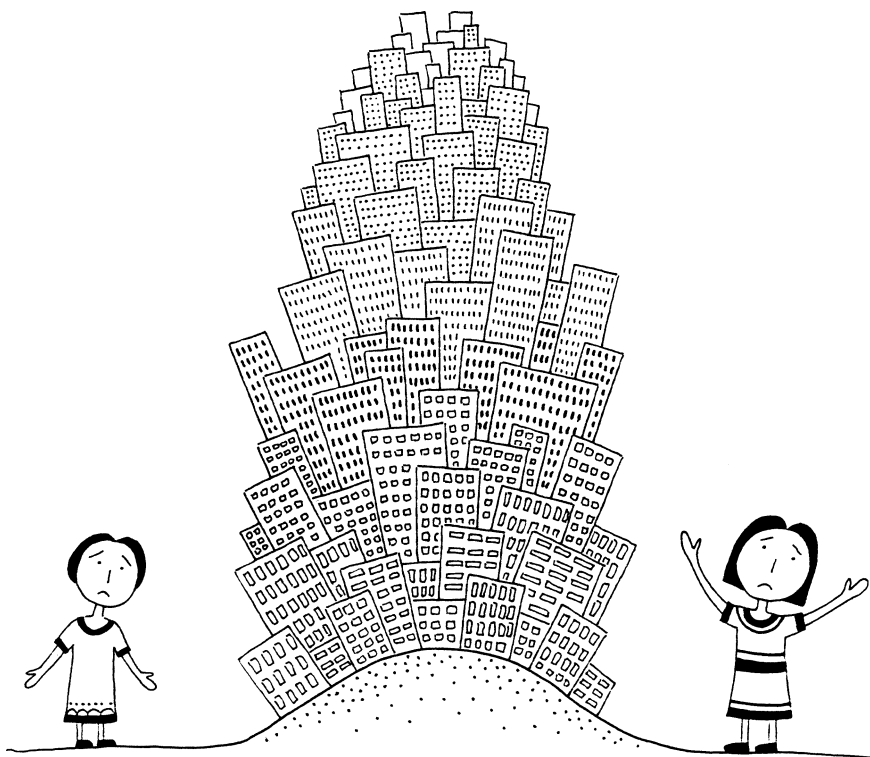

L ciutats?

Bé, les ciutats...

Segurament, a la Lluna i a l'Ona els agradaria més viure en una caseta amb jardí i no en un pis, en un carrer amb més bicicletes i sense tants cotxes i autobusos, en un barri amb més horitzons i sense tants edificis...

Sí, això de les ciutats de vegades és una mica complicat.

És clar, potser hem anat massa de pressa, dient que totes les diferències són bones.

Hem dit que és bonic que hi hagi coses diferents, que són boniques les diferències, però de vegades segons quines diferències potser no caldria haver-les inventat.

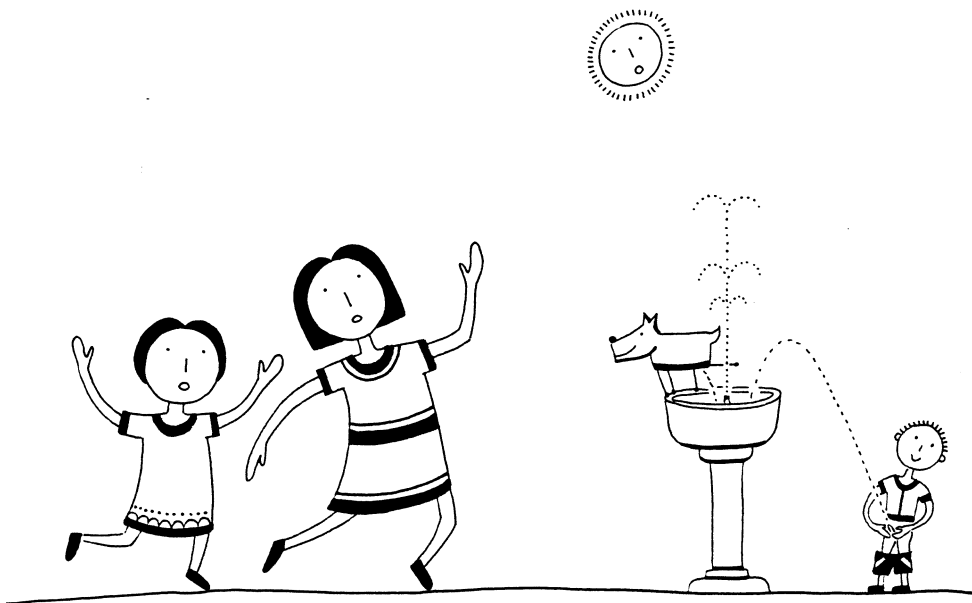
Sí, de vegades, hi ha diferències que potser sobren.

Per exemple, l'aigua bruta i contaminada és una aigua diferent de l'aigua neta.

Quan les fàbriques aboquen les seves brutícies als rius, l'aigua dels rius deixa de ser com era. Abans era neta i, a partir de llavors, és bruta, fins i tot molt bruta i perillosa, ja no es pot beure ni t'hi pots banyar. Mireu quina diferència més trista!

I és clar, seria millor que en aquests casos no hi hagués diferències, i que tota l'aigua fos neta, com més neta millor.

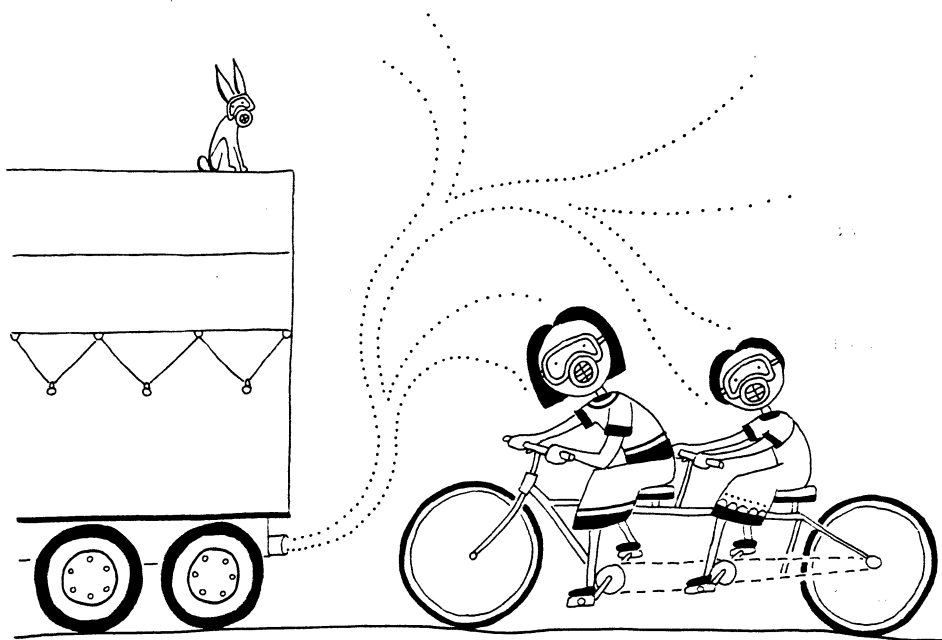

U un altre exemple: l'aire net és diferent de l'aire brut.

L'aire s'embruta de moltes maneres: amb els fums dels cotxes, amb els fums de les fàbriques, amb els fums de dels cigarrets...

I la diferència és nota, ja ho crec! L'ensumes i dius:

—Caram, quina pudor, ecs!

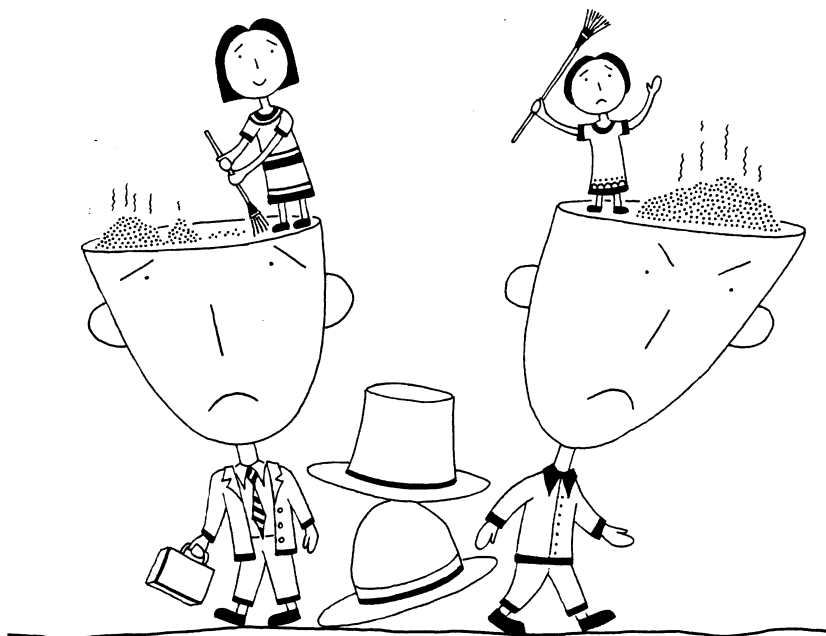

L podríem fer una llista bastant llarga, de coses que desgraciadament són diferents de com podrien ser.

Perquè a més de l'aire brut desgraciadament hi ha més coses brutes, fins i tot pitjors que l'aire brut.

De vegades... Ui! Quan som molt egoistes i només pensem en nosaltres mateixos és com si l'aire contaminat se'ns hagués ficat una mica al cap i ens l'hagués enterbolit.

Malament rai!

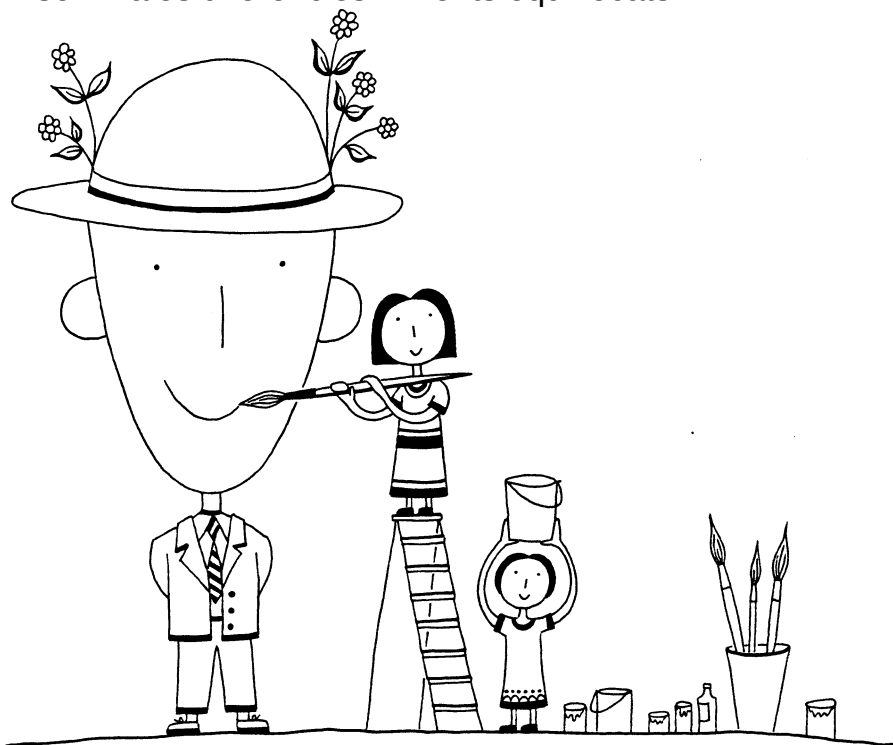
Sí, està bé que siguem com som.

Però sense exagerar massa, de vegades exagerar no és bo.

Per exemple, si som molt rondinaires, potser seria millor que no ho fóssim tant, només una mica.

Perquè, en definitiva, el bonic és passar-nos-ho bé, ser feliços, i s'ha de vigilar amb les diferències que només serveixen per estar trist.

Les coses que només serveixen per estar trist són males diferències. Invents equivocats.

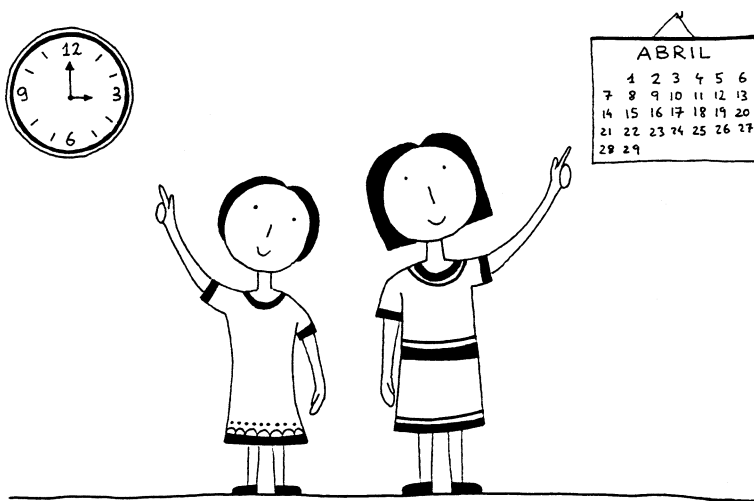

Ja ho veieu, tot això no és pas tan senzill.

Hi ha bones diferències i males diferències.

I també hi ha els moments oportuns, i per tant cal saber encaixar les coses i els moments.

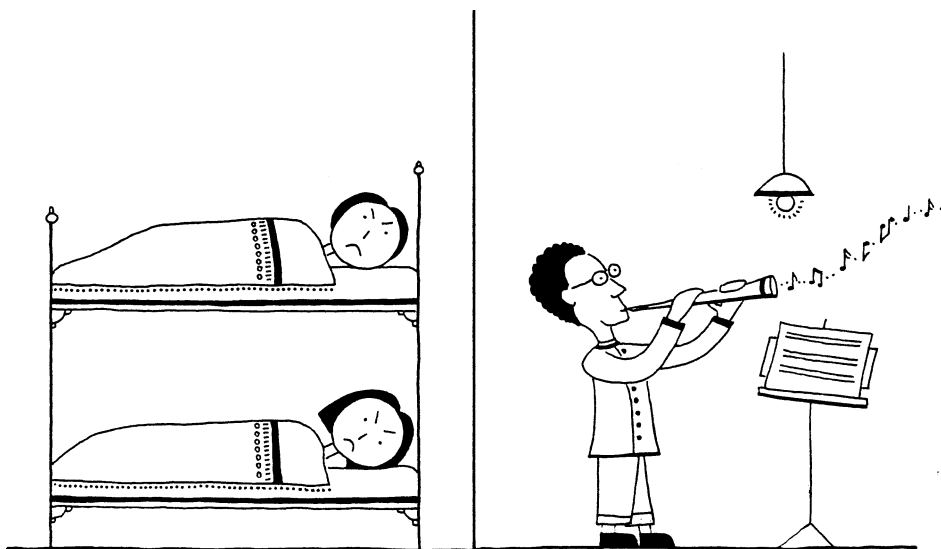
Sí, cada cosa té el seu moment favorable, i si sabem encaixar cada cosa en el seu moment, llavors la vida és una meravella.

O un desastre, és clar, si no sabem fer que les coses encaixin bé.

Per exemple: si el nostre veí, que és músic i toca el clarinet, i el toca dolçament i molt bé, es posa a tocar a les tres de la matinada, això vol dir que no ha encaixat el clarinet en el seu moment adequat.

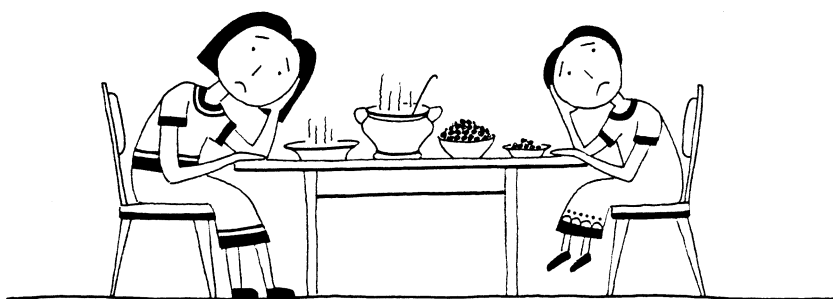
I nosaltres estarem molt i molt enfadats, perquè no podrem dormir.

Un altre exemple. Si posem una cullerada de sucre a la sopa i una cullerada de sal a les maduixes, farem de quatre coses bones, dues de dolentes: sopa amb sucre i maduixes amb sal.

No haurem encaixat les coses bé, gens bé.

I no podrem donar la culpa a ningú, ni al veí del clarinet!

Tot és complicat i tot és senzill, depèn de com es miri. A veure, tornem a les diferències. Us imagineu un bosc ple d'animals diferents, però que tots volguessin fer d'esquirols?

Seria un desastre! Els conillets estarien molt tristos, esforçant-se inútilment per pujar pels troncs.

I els cargols sí que es podrien enfil·lar, però no es podrien menjar els pinyons i es moririen de gana.

I els senglars trencarien moltes branques; i les serps rrelliscarien i caurien... Sí, tot seria un gran desastre!

Un desastre tan gran com que l'Ona volgués ser com la Lluna. O que la Lluna volgués ser com l'Ona.

Seria com si un conillet es volgués enfilear pels arbres. O com si un esquirol volgués viure dins d'una lludriguera. Una calamitat!

Cadascú és cadascú, amb les seves particularitats, i si de cas només cal preocupar-se d'aquelles coses que no serveixen per ser feliç, de les coses que fan nosa per estar a gust a la vida. Però a part d'aquestes diferències, les altres són totes una meravella!

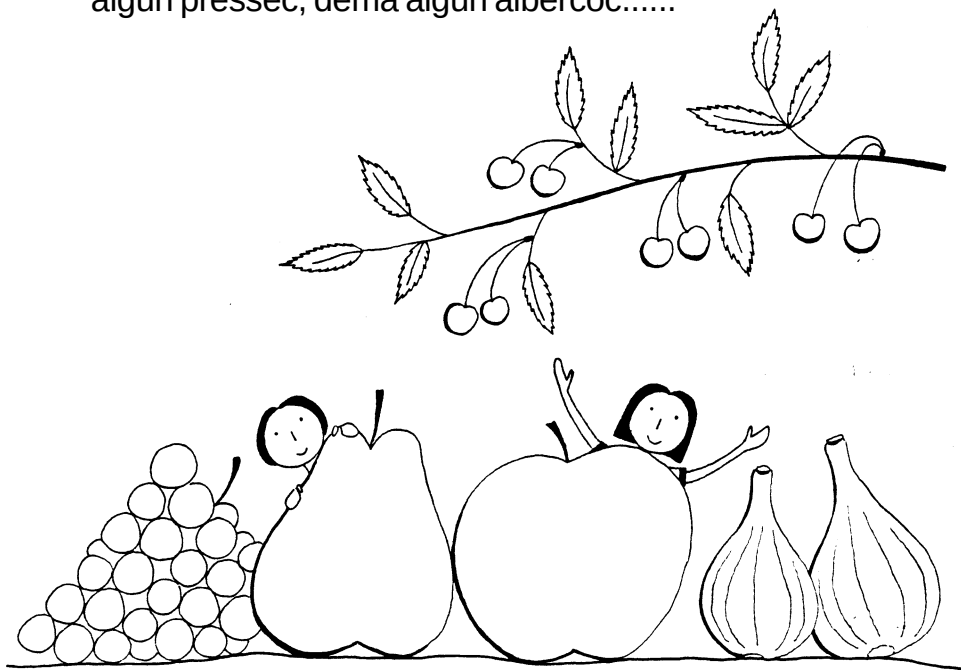
Sí, les coses estan bé com estan, els esquirols menjant pinyons i els conillets menjant lletsons i ravenisses.

Us imagineu que tots els arbres volguessin fer pinyes? No hi hauria ni cireres, ni ametlles, ni anous, ni pomes, ni préssecs, ni...

I són molt bons els pinyons, és veritat, però si se'n mengen molts fan cagarrines!

No ho sabíeu? Doncs és veritat!

I, a més, és molt bo menjar coses diferents, castanyes a la tardor, cireres a la primavera, avui algun préssec, demà algun albercoc.....

Però a més de tot això de les diferències, i dels moments oportuns i dels encaixos correctes, encara hi ha una altra cosa que complica més tots aquests embolics. A veure:

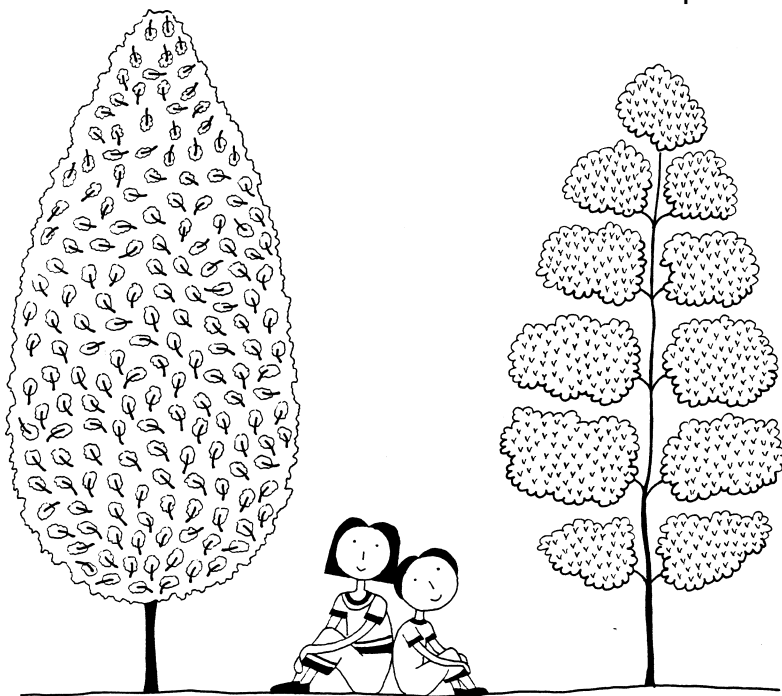
Un roure és diferent d'un pi. Això és senzill, oi?

I un roure també és diferent d'un altre roure, perquè no n'hi ha cap de ben igual. Fins aquí, bé.

Però és que, a més, un roure també és diferent del mateix roure.

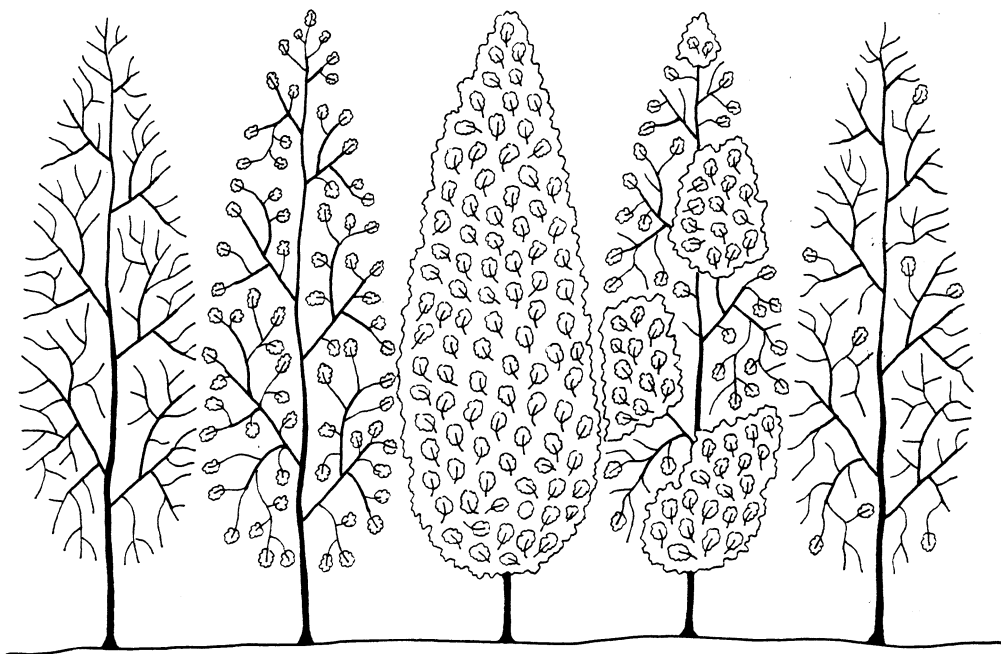
Sí, és diferent d'ell mateix, de debò.

Uf... això de les diferències és molt complicat...

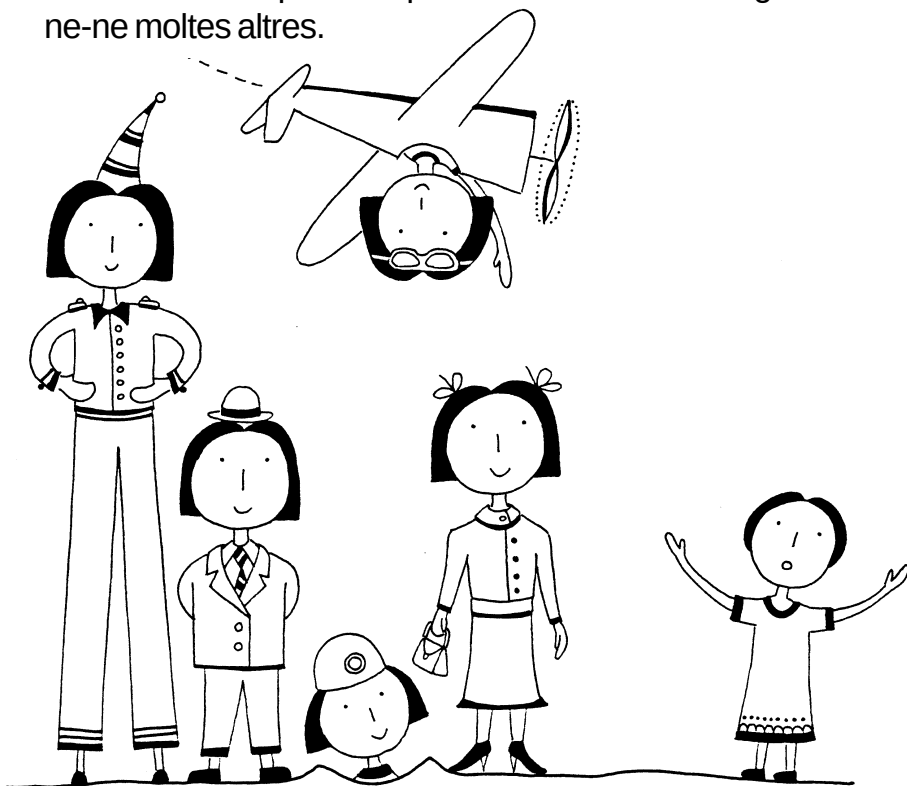
Mireu, un roure no té fulles a l'hivern, n'hi surten a la primavera, i són verdes i tendres, i a l'estiu el verd es torna més opac, i de molts colors a la tardor, verds, marrons, vermells, taronges... i després van caient totes les fulles i es torna a quedar despullat. Però encara que vagi canviant i sigui diferent sempre és el mateix roure.

I al llarg dels anys encara canvia d'una altra manera; es va fent gran, estirant les branques cap al sol, aprofundint les arrels...

L amb la gent això sovint també passa, que canvia; de vegades més accentuadament, de vegades no tant, de vegades d'una manera, de vegades d'una altra... Sí, segons com cadascú pot ser diferent d'ell mateix, i això no és pas dolent. Al revés. Perquè poden tenir un meravellós encant, els canvis. Els canvis de les coses i els canvis de la gent. Un encant, o un misteri...

Si estem atents, dels canvis, de les diferències i dels misteris en podem aprendre moltes coses. I gaudir-ne-ne moltes altres.

Però, de vegades, és clar, les coses són una mica més complicades: vols encaixar les coses en el seu moment, però no ho aconsegueixes, no saps com fer-ho.

O passa algun canvi que no voldries que passés, al revés de com t'agradaria.

Per exemple, de vegades estàs sol sense ganes d'estar-ho, i voldries sentir alguna paraula, però al teu voltant no hi ha ningú, i tampoc saps on anar a buscar algú que trenqui aquest silenci que t'envolta i que se't fa tan feixuc.

Opotser en un altre moment el que tens són ganes d'estar sol i de no sentir ningú, i no trobes cap amagatall tranquil i silenciós.

Sí, les coses de vegades són una mica difícils, de vegades ho són.

Però de vegades no ho són, de difícils, i somrius una mica i veus tota la vida pintada de colors alegres i bonics.

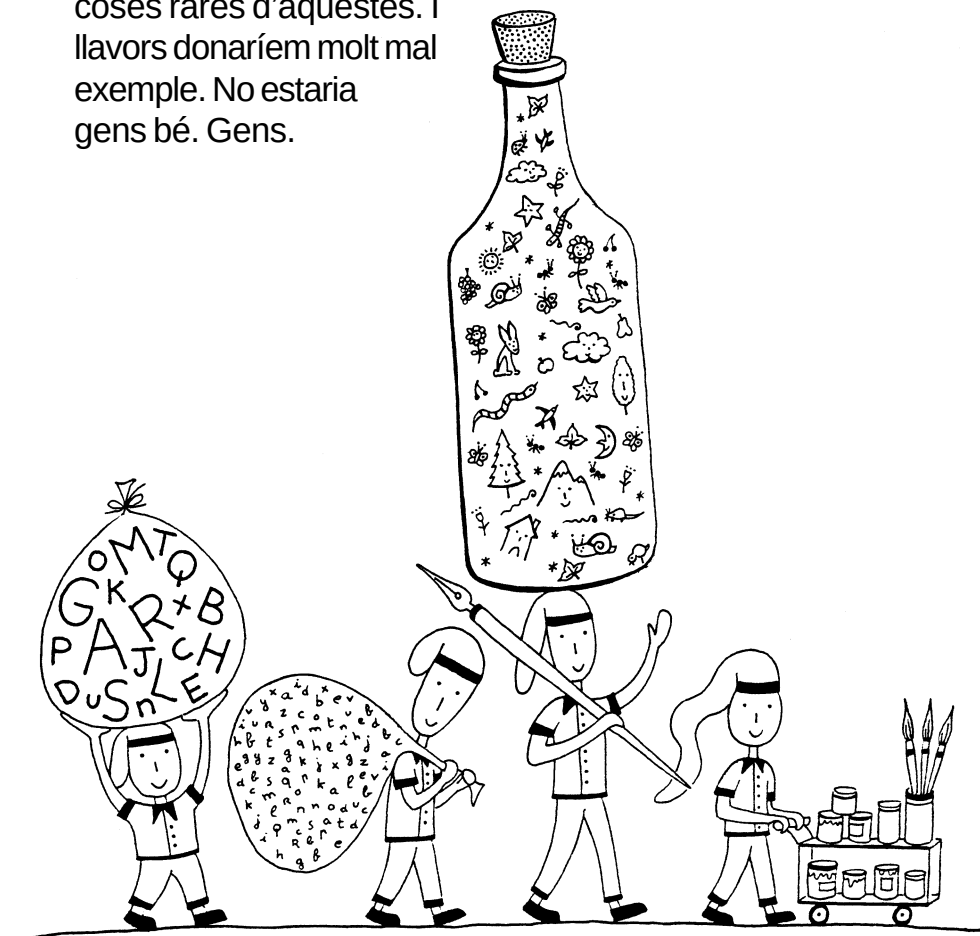
Llavors, quan les coses són senzilles i fàcils, el que no s'ha de fer mai és complicar-les; ja es compliquen prou soles quan volen! I sense demanar permís!

Sí, el que no s'ha de fer mai és complicar les coses senzilles.

I, és clar, si es tracta de no complicar les coses, potser el millor que podem fer ara nosaltres és acabar ja aquesta petita història.

Perquè, si no, al final també farem un bon embolic, tant parlar de canvis, de diferències, d'encaixos i de coses rares d'aquestes. I llavors donaríem molt mal exemple. No estaria gens bé. Gens.

Així que, deixem ja la Lluna i l'Ona, cada una amb les seves diferències.

-Lluna, Ona, que mai deixeu de ser vosaltres mateixes! Adéu! Fins un altre dia!

